

Overtollig

‘Begrijp jij het?’, vraagt H. verbaasd, ‘dat je zo behandeld wordt.’

J. zit verslagen in de stoel bij het raam. Ze slaapt deze dagen slecht, eten lukt niet.

Drieëntwintig jaar heeft H. in een ziekenhuis gewerkt. Op de OK. Drie maanden geleden werd hem verteld dat hij overtollig was. Met onmiddellijke ingang mocht hij vanaf die dag toekijken tijdens operaties. Hij mag niets meer doen, behalve instructies geven aan de verpleegkundigen die zijn werk over moeten nemen. Vaak houdt hij zijn hart vast als hij ziet hoe onhandig ze met de apparatuur omgaan.

Maar wie weet leren ze het. Dat het viezer wordt in de hoekjes van de kamers, ligt niet aan de schoonmakers.

Natuurlijk gingen ze op zoek naar passend werk. Vorige week werd hem een plek aangeboden. Het was jammer dat ze vergeten waren dat hij een handicap heeft, die nou net onhandig is bij die baan. Was personeelszaken even ontschoten.

‘Volgende keer beter.’

En nu zit J. thuis. Vierendertig jaar werkte zij in een ander ziekenhuis. Ze had al een paar keer een grap gemaakt over die mannen die op de afdelingen met een klokje rondliepen en elke handeling minutieus vastlegden.

Twee weken geleden was zij aan de beurt.

Het leek haar een routineklus na al die jaren, dat evaluatiegesprek. Even doornemen hoe alles gaat. Tien minuten later stond ze buiten en mocht ze naar huis. Overtollig.

Het is maar goed dat ze zo verbouwereerd was dat ze de papieren weigerde te ondertekenen.

Ze moest met onmiddellijke ingang de drie vrije maanden opnemen die voor de oude dag gereserveerd waren.

Ze zat een week thuis toen een collega belde.

‘He, ik wist niet dat jij met gehandicapten wilde werken.’

‘Hoe bedoel je?’, had ze verbaasd gevraagd.

‘Dat staat in het personeelsblaadje’, had de collega gemeld.

Een traan biggelt over haar wang als ze het vertelt.

'Het is nog een troost dat we samen in deze ellende zitten', zoekt H. naar het halfvolle glas.